

JEE SUKSEN SUHDE KARMAAN

Pekka Ervastian esitelmä 13.4.1924

Kun tahdomme käsitellä semmoista kysymystä, kuin „miten Jeesus suhtautui karman lakiin, mikä käsitys Hänellä oli karman laista“, silloin meidän tietysti täytyy ensin hieman selostaa, mitä tuolla sanalla „karma“ tarkoitetaan.

Karma on sana, jota ei käytetä Uudessa Testamentissa enemmän kuin Vanhassakaan, se ei ole mikään kristillinen nimitys, se on vanha itämaalainen nimitys, kuten tiedämme. Kaikki, jotka ovat tutustuneet nykyaikaiseen teosofiseen liikkeeseen, tietävät, mitä tämä sana tarkoittaa. Se on kuitenkin siksi mielenkiintoinen kysymys, etten luule olevan turhaa, jos hieman määrittelemme tätä karmakäsitettä. Se on käsite, jonka itse asiassa tapaamme kaikissa vanhoissa uskonnoissa. Vaikka tämä nimi on itämaalainen, ovat kuitenkin kaikki kansat omaksuneet jonkunlaisen käsityksen karmasta.

Mitä tämä sana karma sitten tarkoittaa? – Tiedämme kaikki, että se on sanskritinkieltä, ja että se sanasta sanaan merkitsee tekeminen, teko. Karma merkitsee teko, ja se tarkoitti siis alkuaan sitä, että ihminen tässä maailmassa aina toimii ja tekee jotain. Mutta siihen liittyi semmoinen käsite, jonkunlainen moraalinen käsite, joka antoi varsinaisen värinsä karmakäsitteelle. Siihen liittyi se käsite, että ihmiselle käy, niinkuin hän tekee eli menettelee, elämässään menettelee, elää, aivan epämääräisesti määrittelemättä vielä mitään muuta. Mutta alussa kaikilla kansoilla on vielä liittynyt tuohon käsitykseen, että käy, niinkuin ihminen menettelee, se toinen käsitys, että hänelle käy tässä elämässä, niinkuin hän itse tekee ja menettelee. Siis ihmiselle, joka menettelee oikein, on rehellinen ja totuudenmukainen, käy hyvin, ja ihmiselle, joka tekee pahaa toisille, valehtelee, varastaa ja harjoittaa kaikkea pahaa, käy huonosti. – Tämmöinen käsitys liittyi siihen.

Jos me tutkimme omaa inhimillistä sieluelämäämme, niin huomaamme, että meissä kaikuu tuommoinen usko, vaatimus, että pitää käydä hyvin sille, joka on hyvä ja menettelee oikein, ja pitää taas käydä huonosti sille, joka itse menettelee huonosti ja väärin. Tämä on aivan luonnollinen, synnynnäinen oikeusvaatimus ihmisillä. Ja sentähden huomaamme, että kaikki kansat ovat käsittäneet asioita tällä tavalla. Sitten he tietysti ennen pitkää – ja sen me huomaamme eri kansojen historiassa – tulivat huomanneeksi, että hyvälle ihmisille ei aina käynyt hyvin, päinvastoin he saivat paljonkin kärsiä tässä maailmassa, ja huonoja ihmisiä taas saattoi kohdata kaikenlainen onni, he saattoivat menestyä tässä maailmassa riippumatta siitä, että itse olivat väärintekijöitä. Ja silloin tuosta syntyi aivan uusi probleemi, ja ihmiset kysyivät, kuinka tämä on ymmärrettävissä, että heidän oikeudentajuntaansa niin kovasti loukataan, että elämässä ei ole mitään moraalista selkärankaa. Sillä ihmisillä on luonnostaan halu ja kaipuu näkemään, että elämä on siveelliselle pohjalle rakennettu. Siihen sisältyy koko ihmisen siveellinen tarve. Jos elämä ei ole siveellinen pohjaltaan, silloin ei ihmisillekään voi asettaa mitään siveellisiä vaatimuksia. Mutta jos se on sitä, silloin muuttuu koko inhimillinen elämä siveelliseksi.

Kun ihminen siis huomasi, että ulkonainen elämä ei vastaa aina joka paikassa tätä oikeusvaatimusta, silloin nousi uusi probleemi ihmisen eteen, ja ihmiskunta ymmärsi ja otti vastaan sen ratkaisun, minkä jotkut viisaat heille antoivat, että kuoleman jälkeen voi ihminen sitten taas saada teoistaan palkan. Jos hän on oikein menetellyt, hän saa palkan, jos väärin, saa hän rangaistuksen.

Tämmöinen oli primitiivinen käsitys karmasta. Vähän myöhemmin siihen liittyi käsitys jälleensyntymisestä. Karma oli alkuperäisempi vanhassa Indiassa, jonka uskontoa voimme seurata vanhoista ajoista asti. Ihmisten järki oli silloin vasta kehittyvässä, he eivät osanneet ottaa vastaan muuta, kuin mitä

karman oppi toi. Jälleensyntyminen sitten myöhemmin toi uutta valoa ihmisten elämään, koska seuraukset itse asiassa tulivat tässä näkyväisessä elämässä nyt tai sitten joskus myöhemmin. Tällä tavalla ihmisille kirkastui käsitys elämän kiertokulusta, josta joskus seuraisi loppupäätös nirvanassa, rauhassa.

Ja jos me kysymme, millä tavalla Jeesus asettui tämän alkuperäisen oikeusvaatimuksen suhteen, niin me huomaamme, että Hän ei kylläkään asettunut sitä vastustamaan, ei pois pyyhkinyt sitä. Päinvastoin huomaamme, kuinka Hän aina viittasi siihen, että ihminen ei voi paeta tekojensa seurauksia, että hänen täytyy maksaa velkansa viimeiseen ropoon, niinkuin Hän esitti kerran vertauksessa. Ihmisen täytyy tehdä tiliä jokaisesta turhasta sanastakin. Jeesus ehdottomasti ilman mitään poikkeuksia kannatti tätä käsitystä: on olemassa semmoinen elämänlaki, karma, joka mittaa jokaiselle sen mukaan, kuin hän itse mittaa. Siis ehdoton oikeuden- ja tasapainonlaki tässä näkyväisessä elämässä.

Mutta Jeesus antaa tähän primitiiviseen karmakäsitteeseen vähän syvemmän sisällön. Kun Hän puhuu siitä, että Hänen opetuslapsensa Häntä seuraisivat, että se, joka tahtoo olla Hänen opetuslapsensa, hänen tulee Häntä seurata, ja että se ei ole Hänen opetuslapsensa, joka tuntee Hänen nimensä ja huutaa Hänen nimeään, kunnioittaa Häntä, vaan ainoastaan se on Hänen opetuslapsensa, joka tekee, mitä Hän käskää, kun Hän näin sanoo, silloin Hän avaa aivan kuin uuden näköalan meidän ymmärryksellemme, silloin me käsitämme tuota alkuperäistä karmakäsitystä vähän syvemmältä kannalta; kehityksen kannalta. Jeesus ei silloin ole nähtävästi ajatellut yksinomaan tuota syysuhteen lakia, sitä tasapainolakia, joka korjaa kaikki rikkomukset elämänlakia vastaan, vaan Jeesus on ajatellut jotain psykologista. Kun Hän sanoo: „se on minun opetuslapseni, joka tekee, mitä minä olen käsenyt“, niin Hän tietysti ottaa lukuun, että ihmiset eivät ilman muuta ole täydellisiä, että he eivät siis ilman muuta saata täydellisesti tehdä kaikkea, mitä Hän on

käskenyt, mutta että he alkavat tehdä ja siis vähitellen täyttävät enemmän ja enemmän. Tähän sisältyy käsitys kehityksestä. He ovat Hänen opetuslapsiaan siitä hetkestä asti, kun alkavat tehdä, mitä Hän on käskenyt, ja sitten tulee totuuden henki heidän luo ja opettaa heille kaikki, antaa siis heidän kehittyä.

Siis lyhyesti: Jeesus sanoo: „Ihminen tulee siksi, mitä hän tekee. Kun te teette, mitä minä käsken, silloin te olette minun opetuslapsiani ja kehitytte semmoisiksi, kuin minä, tulette tekemään vielä suurempia töitä, kuin minä. Siis te tulette siksi, mitä teette.“ Tämä on karmakäsitteen toinen puoli. Ulkonainen puoli on se: ihmiselle käy ulkonaisesti, niinkuin hän tekee. Mutta karman sisäinen puoli on, ihminen tulee siksi, mitä hän tekee.

Jos me tätä ajattelemme, tätä määritelmää hieman pohdimme – se on todella, kuin uusi elämänfilosofia, johon on pantu liian vähän huomiota – silloin huomaamme, että sitä oikeastaan ihmiset liian vähän ovat ymmärtäneet ja toteuttaneet. Me olemme tottuneet puhumaan esim. täällä protestanttisessa kristikunnassa uskosta, ja vaikka me luemme Uudesta Testamentista, että usko ilman töitä on kuollut, niin luemme Paavalin kirjeistä, että usko on se, joka autuaaksi tekee. Siitä on tullut semmoinen käsitys, että usko on ainoa tarpeellinen, että kun ihminen jotain pitää totena, silloin on kaikki hyvin. Jotavastoin, jos usko oikein ymmärretään, niinkuin apostoli Paavali tarkoittaa, niin se ei ole ollenkaan missään ristiriidassa tähän Jeesuksen määritelmään. Jeesus myös puhuu uskosta, kun Hän sanoo, että ihminen tulee siksi, mitä hän tekee, sillä usko on juuri elämää eli tekemistä, tekoa. Usko on uskaltaa tehdä määrättyllä tavalla, usko on uskaltaa olla pyhä, hyvä, rehellinen, menetellä epäitsekäästi. Tietysti on ihmisillä hyvin paljon uskoa toiseen suuntaan, he uskaltavat olla pahoja, itsepäisiä, tehdä väärin, pettää, tappaa ja murhata. Semmoista uskallusta on meillä ihmisillä miltei enemmän vielä.

Kun puhutaan uskosta korkeammassa merkityksessä, niin on kysymys juuri siitä uskalluksesta ja rohkeudesta, joka vie ihmisiä

epäitsekkäimpiin, jaloimpiin tekoihin. Sillä ainoastaan teot kehittävät ja kasvattavat ihmistä, ne ne vievät ihmistä eteenpäin. – Tämä määritelmä on erittäin hyvä pitää mielessä.

Sitten voimme kysyä, kun syvennymme tätä probleemia filosofisemmin pohtimaan, minkätähden me sitten mitään teemme ja kuinka ihminen saadaan tekemään semmoista, mitä hän ei ole ennen tehnyt? Silloin luonnollisesti, kun asiaa tällä tavalla tutkimme, tulemme siihen johtopäätökseen, jota meidän aikanamme on erikoisesti painostettu, että ihminen tekee sitä, mitä hän ajattelee. Sillä mitä ihminen ajattelee? Hän ajattelee sitä, mitä hän haluaa, ja haluaa sitä, mitä hän ajattelee. Mutta ajatus on teon isä. Kun ihminen ajattelee jotain asiaa kyllin paljon, silloin hän on jo leimannut itsensä, jo aivan kuin määrännyt edeltäkäsän, miten hän tulee menettelemään, sillä vaistomaisesti hän jonakin kriittisenä hetkenä tulee tekemään, mitä ajatteli.

Nyt ihmiset itse asiassa sängen vähän ajattelevat, he antavat tekonsa nousta omasta alitajunnastaan, he nostavat sieltä ne ajatukset, jotka vievät tekoihin. Mutta meidän aikanamme on ihmisiä koetettu opettaa ajattelemaan, on käännetty huomio siihen seikkaan, että ihminen voi oppia ajattelemaan, keskittämään ajatuksiaan, suunnittelemaan, näkemään. Silloin hän itse asiassa muuttaa oman sielunsa sisällön, avaa uusia uria, saa ihmeellisiä muunnoksia aikaan alitajunnassaan.

Meidän päivinämme on juuri teosofisen liikkeen yhteydessä teroitettu sitä tosiseikkaa, että ajatus on ihmeellinen käyttöväline, taikasauva ihmisen kädessä. Kun hän oppii ajattelemaan, silloin hän myöskin oppii tekemään, niinkuin hän ajattelee. Ajatus vie itsestään tekoon. Sentähden opetetaan ihmistä: jos sinä huomaat, että aina menettelet määrättyyn ikävään suuntaan, sinulla on himo, jota et osaa hillitä, se vie sinut mukaansa ja sinä lankeat, silloin tämä riippuu siitä, että et ole oppinut ajattelemaan. Jos opit ajattelemaan, silloin opit suuntaamaan niitä voimia, jotka liikkuvat sinun sisässasi.

Ensimmäinen työ on silloin: opi ajattelemaan, puhdistaa oma sielusi, sydämesi. Ajattele tyystin sitä himoa, joka sinua vaivaa. Jos sinua vaivaa suuttumuksen himo, ajattele ymmärryksellä, älä tuomitse itseäsi, se on jo intohimoa, ajattele rauhallisesti, silloin keksit, minkätähden oikeastaan suutut, ja keksit, kuinka turhaa on suuttua. Kun ajattelet niitä yksityistapauksia, jotka saattavat sinut suuttumaan, huomaat, että ne ovat mitättömiä, ettei niiden vuoksi kannata suuttua, silloin puhdistat sydämesi ja teet päätöksesi uudestaan ja uudestaan: minun ei tarvitse suuttua. – Ei se äkkiä käy, se on pitkäallinen työ, mutta tulos on varma, sillä on olemassa tuo karman laki, kuten Jeesus sanoo: sinä tulet siksi, mitä teet, ja teet sitä, mitä ajattelet.

Me tiedämme kaikki, että käsitteellä „karma“ on ollut paljon syvempi merkitys. Se ei tarkoita ainoastaan näitä inhimillisiä asioita. Meidän ei tarvitse muuta, kuin syventyä johonkin indialaiseen järjestelmään, esim. vedanta-systeemiin, buddhanoppiin, mad. Blavatskyn Salaiseen Oppiin, toisin sanoen nykyiseen teosofiaan, niin tiedämme, että karmalla tarkoitetaan muutakin, syvempää. Tämän korkeamman filosofisen käsityksen mukaan karma on jokin laki, toisin sanoen siis välttämättömyys, joka elää kaikessa elämässä, kaikessa ilmennyksessä. „Karma on kaikista korkein“, sanoo Buddha, ja Salainen Oppi puhuu aivan selvästi myöskin samaan suuntaan. Karma on korkein ja syvin elämänlaki. Jos menemme kuinka syvälle tahansa, kaikkein kehittyneimpien ihmisten ja jumalien taa, mitä löydämme? Löydämme karman. Karmasta emme pääse mihinkään, se on elämän syvin välttämättömyys, se elämänlaki, joka tekee, että kaikki ilmennyt elämä on lakisiteistä, ei ole olemassa mitään vallattomuutta maailmankaikkeudessa. Tämä lakisiteisyys on karma.

Mikä siis karma on? Onko karma, voimme kysyä, korkeampi jumalakäsitettä? – Jumalaahan me ajattelemme tajuntana, Jumala on ehkä tajuinen olento, me sanomme, onko

siis karma Jumalan yläpuolella? Eikö itsetietoinen Jumala, korkea henkitajunta ole yläpuolella karmaa, kaiken takana?

Me tiedämme, että tässä on vanha kysymys Jumalasta, ja täällä kristikunnassa olemme tottuneet ajattelemaan Jumalaa persoonalliseksi tajunnaksi, olennoksi. Siinä me olemme mukana seuranneet Jeesusta, joka sanoo Jumalaa Isäksi. Me kysymme siis: eikö Isä, Jumala ole kaiken takana? Kuinka Buddha tuli siihen, että karma on korkein? Kuinka mad. Blavatsky, Mestarit meidän päivinäme sanovat: karma on korkein? Vai olemmeko me ehkä käsittäneet väärin Jeesuksen Isä-nimityksen, olemmeko ehkä väärin ymmärtäneet, mitä Jeesus Isällä tarkoittaa? Eikö Isä ole korkein. onko Hänen takanaan jokin ehdoton, absoluuttinen elämän salaisuus, jota voidaan nimittää karmaksi?

Kun näin kysytään, silloin joudumme itse asiassa sangen merkilliseen metafyyssilliseen probleemiin. Ja te tiedätte, että tässä meidän teosofisessa elämänymmärryksessämme Salaisen Opin mukaisesti me käsitämme, että kaiken elämän alku on ehdottomassa, absoluuttisessa elämässä, siinä elämässä, joka on ilman määritelmää. Me emme siis sano, että on olemassa persoonallinen jumala kaiken takana, vaan kaiken takana on se ehdoton elämä, josta ei ole mitään määritelmää, josta emme osaa sanoa, onko se sitä tai tätä, emme voi sanoa, onko se hyvä tai paha, onko se olemassa tai ei ole olemassa. Me emme voi mitään määritelmää antaa, siihen uppoutuu kaikki, sisältyy kaikki. Jos ajattelemme Jumalaa, sanomme: Jumala löytyy tuossa absoluutissa. Henki, tajunta, aine, hyvä, paha, elämä, kuolema, mitä tahansa ajattelemme, se kaikki häviää tuohon ehdottomaan olemiseen, tuohon ainoaan absoluuttiseen elämään.

Me emme osaa inhimillisellä kielellä antaa sille mitään määritelmää. Mutta niin pian, kun me katselemme ilmennyttä elämää, sitä ainoaa elämää, josta meillä on mitään kokemusta, sanomme: tämä ehdoton absoluuttinen oleminen on nähtävästi antanut aihetta kahteen asiaan, vastakkaiseen napaan, henkeen ja aineeseen, tajuntaan ja muotoon. Me emme näe mitään tajuntaa

ilman muotoa. Me tunnemme oman tajuntamme, mutta se ei ole rajaton. Me tiedämme, että kaikista suurimmat nykyaikaiset ajattelijat ovat sitä mieltä, ettemme osaa ajatella rajatonta, ääretöntä. Jos sitä ajattelemmekin, niin todellisuudessa meidän tajuntamme on rajoitettu, se ei käsitä mitä tahansa. Jos ajattelemme kuuta tai kaukaista tähteä, mitä niissä on, tai Amerikasta, silloin se on rajoitettua, kun otamme sen silmiemme eteen.

Kaikki ilmennyt elämä on muodollista. Sentähden me voimme tehdä sen johtopäätöksen, että kun näemme luonnossa mitä muotoja tahansa, emme osaa sanoa, onko se ilman tajuntaa, ilman elämää. Jos kerran on elämää, on tajuntaa. – Tuossa on lasi. Mehän sanomme: se on kuollut kappale. Mistä me sen tiedämme? Jos se olisi kuollut, kuinka se pysyisi tuossa, kuinka me osaisimme valmistaa sen; jos se aine olisi kuollutta, se hajoaisi alkuatomeihin. Siinä on elämää, me olemme luoneet muodon, ja muoto merkitsee elämää. Jokainen tiedemies sanoo, että tässä lasissa vallitsee erilaisia voimia, jotka pitävät sen koossa. Muoto edellyttää aina tajuntaa. Se ei merkitse, että me voisimme mennä sanomaan, minkälainen on tämän lasin yksilöllinen tajunta, mutta emme myöskään voi mennä sanomaan, ettei tällä lasilla olisi mitään tajuntaa. Viisaampaa on olla mitään liian rohkeasti määrittelemättä. Epämääräisesti voimme tietää, ettei ole olemassa mitään muotoa ilman tajuntaa, eikä tajuntaa ilman muotoa. Ja sen salaisuutena on se ehdoton elämä, johon kaikki on uppoutunut.

Kun me katselemme ilmennyttä elämää, huomaamme tietysti, että on tajuntaa ja muotoja aivan eri asteikoissa. Me voimme sanoa, että tämän lasin tajunta ei vedä vertoja meidän inhimilliselle tajunnallemme, sillä lasi ei ole tehnyt meitä, vaan me lasin. Meidän tajuntamme, luova kykymme on paljon suurempi, kuin tämän lasin. Kun katselemme elävää luontoa, kasvi- ja eläinkuntaa, silloin huomaamme, että erilaisia asteita muodossa ja tajunnassa on olemassa. Ihminen tässä näkyväisessä

maailmassa on korkeimmalla tajunnan ja muodon asteella. Emme mitään osaa ihailla niin suuresti, kuin ihmisen kauneutta. Vaikka luonto on kuinka kaunis, vaikka on kuinka kauniita taideteoksia tahansa, niin jäämme kuitenkin hämmästyneinä katsomaan, jos tapaamme inhimillisen kauneuden, jota emme osaa määritellä. Se on korkeinta, mitä saatamme ihailla.

Siis ihminen on nähtävästi saavuttanut korkeimman tajunta- ja muotoasteen. Mutta, kysymme vielä, ovatko ihmiset kaikki samalla asteella, vai onko siinäkin erilaisia? Silloin tiedämme, että ihmisten kesken on olemassa kehitystä, me uskomme siihen, että ihmiset voivat edistyä sielullisesti ja henkisesti, voivat kasvaa, kulkea täydellisyyttä kohden. Jeesus Kristus, Buddha ja jotkut muut ihmeelliset olennot ovat epäilemättä aivan toista maata, kuin me tavalliset ihmiset. Siis huomaamme selvästi, että on olemassa ero ihmisen ja ihmisen välillä.

Me kysymme: onko meillä mitään tietoa korkeimmasta tajunta-asteesta, tai mikä on se tajunta-aste, joka meille ihmisille on korkein? Sen on meille paljastanut Jeesus Kristus esimerkiksi. Hän on selvästi näyttänyt meille: korkein tajunta-aste on se, joka tuo Jumalan maailmaan. – Ihminen tuo siis Jumalan maailmaan, ihminen luo siis Jumalan? – Niin tavallaan. Ihminen luo ja tuo maailmaan sen Jumalan, josta voi olla tietoa. Meidän järkemme ymmärtää kyllä absoluutin siinä mielessä, että tuo ehdoton elämä esiintyy meille välttämättömänä. Kun vähänkään opimme matemaattisesti ajattelemaan, niin tuo ehdoton elämä tulee meille välttämättömäksi, ei voi olla kahta korkeinta, ei Jumala ja perkele, täytyy olla yksi ainoa elämä, ja se elämä on absoluuttinen. Tämän meidän matemaattinen järkemme ymmärtää.

Jääkö siis Jumala aina tietämättömäksi asiaksi, salaisuudeksi, täytyykö meidän ihmisten tulla toimeen ilman Jumalaa? – Tässä tulevat meille avuksi ne suuret ihmisolennot, jotka ovat paljastaneet meille Jumalan, sen Jumalan, josta meillä voi olla tietoa. Jeesus Kristus nimitti Häntä vanhalla nimellä Isäksi.

Kuinka viisas nimitys. Me kysymme: onko Isä olemassa, ennenkuin on Poika olemassa? Ei, Isä ei ole ilman Poikaa. – Tuossa on mies, mutta jollei hänellä ole poikaa, ei hän ole isä. Hän voi tulla isäksi, mutta on isä vasta silloin, kun hänellä on poika. – Siis niinkuin Jeesus Kristus sanoo: Poika kirkastaa Isän samalla tavalla, kuin Isä kirkastaa Pojan. Toisin sanoen: Jumala astuu maailmaan silloin, kun Hän saa Pojan. Isä tulee näkyviin vasta silloin, kun Hänelle ilmestyy Poika.

Jeesus Kristus heräsi Jordanin kasteessa siihen, että Hän on Jumalan Poika. „Ja niin Isä rakasti maailmaa, että antoi ainoan Poikansa.“ Tämän kaiken Hän näkee, huomaa, tuntee. Silloin, kun Poika syntyy, silloin syntyy Isä. – Mikä on Isä? – Isä, tajunta tässä maailman kaikkeudessa on jumalallinen tajunta, jota emme sen enempää osaa määritellä. Viisain nimitys on Isä, Isä on henki ja elämä rakkaus ja totuus. Isä on elävä tajunta tässä olemassaolossa. Isä on se, joka pyrkii olemassaolossa esille. Jumala on se, joka maailmankaikkeudessa koettaa luoda itsensä.

Jeesus Kristus sanoo: se on korkein aste, kun ihminen herää Jumalan Pojaksi, ja sitten elää ja kehittyy Jumalan Poikana, kunnes Isä tulee hänessä kirkastetuksi ja hän kirkastaa Isän. Silloin on maailman arvoitus ratkaistu.

Millä tavalla, miten kuvastui siis Jeesuksen Poikatajunnalle tämä olemassaolo? – Se kuvastui, näkyi Isän, Jumalan maailmana: tässä vallitsee täydellisyys, ikuinen rauha, ehjyys, sopusointu. Se maailma on tuossa sisällä olemassa, näkymättömässä, ihmiselle tietymättömässä, se on jumalanvaltakunta. Siitä jumalanvaltakunnasta on kuin langennut ulos tämä näkyvä maailma kaikkine eri tasoineen. Tämä ilmennyt elämä on langennut ulos Isän, Jumalan tajunnasta. Miksi? – Sentähden, että ehdottomassa elämässä on olemassa aineen salaisuus, muodon salaisuus. Aineen salaisuus ei ole mitään käsin kosketettavaa, se on elämää, voimaa, olemassaolon halua.

Tässä Buddha tulee meille avuksi: kaiken olemassaolon juuri on tuossa elämän janoossa, ja elämän jano on aineellisuutta, se on itse aine. Aine on elävää, ja se on olemisen janoa, halua, elämän janoa. Siinä on tajunta, joka voi katsella tätä ainetta, mutta joka samalla yhtyy siihen, joka on yhtä sen kanssa, kunnes se on taistellut itsensä siitä vapaaksi. Isä, suuri, ihmeellinen tajunta maailman kaikkeudessa tulee vapaaksi Pojassa. Ja Isä on kuitenkin koskematon, yläpuolella kaikkea ainetta, elämän halua, ja samalla aivan kuin tuomittu työskentelemään siinä, kunnes se vapautuu.

Tämä on tietysti niin ihmeellistä ja vaikeaa metafysiikkaa, että me emme osaa sitä sanoin oikein kuvailla. Mutta senhän me tiedämme, että Jeesus Kristus nimenomaan sanoi ja kuvasi: tämä ilmennyt olemassaolo, joka on langennut Isästä, se on ilmenneen elämän lain alainen, elämän jalan lain alainen, karman lain alainen. Ja Jeesus nimitti sitä myöskin toisella nimellä. Siinä vallitsee elämän laki, jota Hän nimitti „hamartia“. Syntisyys vallitsee tässä elämässä, ja syntisyyden lain alla ovat kaikki tässä ilmenneessä elämässä, hamartian orjia ovat kaikki. Ovatko kaikki ihmiset hamartian lain orjia? – Ovat siksi, kunnes Poika tekee heidät vapaiksi. „Sinä olet orja talossa siksi, kunnes tulet vapaaksi“, sanoo Jeesus. – Me olemme kaikki hamartian lain alla, kunnes Poika meidät vapauttaa.